

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 53/2024
08.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Гордане Којић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Небојше Шеперца, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину К 35/21 од 07.03.2023. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 141/23 од 16.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 08.02.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Небојше Шеперца, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину К 35/21 од 07.03.2023. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 141/23 од 16.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину К 35/21 од 07.03.2023. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци, продуженог кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 4 (четири) месеца и кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 5 (пет) месеци па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године, коју ће издржати по правноснажности пресуде у просторијама у којима станује, са применом електронског надзора, на тај начин што не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција и одређено је да ће суд, уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова, самовољно напусти просторије у којима станује, одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора, а надзор над спровођењем изречене казне затвора, спровешће организациона јединица Управе за извршење кривичних санкција.

На основу одредбе члана 89а Кривичног законика окривљеном је изречена мера безбедности забране приближавања оштећеној ББ и оштећеном ВВ, забрана приступа у простор око места становања и рада оштећених на удаљености мањој од 30 метара и забрана даљег узнемиравања оштећених односно даља комуникација са оштећенима, у трајању од 3 године рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим што се време проведено у затвору, не урачунава у време трајања ове мере.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 7.000,00 динара, ОЈТ у Параћину на име трошкова кривичног поступка износ од 19.772,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, те да плати суду, као и оштећенима износ на име трошкова кривичног поступка, о чијој ће висини бити одлучено посебним решењем након правноснажности пресуде, а оштећени су, ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу.

Пресудом Вишег суда у Јагодини Кж1 141/23 од 16.11.2023. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Небојша Шеперац, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или да побијане пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног наводи да се у радњама окривљеног АА, предузетим дана 13.05.2021. године, не стичу обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. Став 1. Кривичног законика, обзиром да претња упућена оштећеном ВВ том приликом, не представља угрожавање сигурности оштећеног, јер је иста условљена будућим неизвесним понашањем оштећеног, због чега не може бити стварна.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика чини онај ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица.

Предметно кривично дело је свршено када је претњом створен осећај угрожености код лица коме се прети. При томе је за постојање дела битно да се ради о озбиљној претњи која код пасивног субјекта изазива непокојство, узнемирење или страх за живот и телесни интегритет.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, то, по налажењу овога суда, из чињеничног описа радње продуженог кривичног дела из члана 138. став 1. Кривичног законика, датог у оптужном акту Основног јавног тужиоца у Параћину Кт 331 /21 од 11.02.2022. године и утврђеног у изреци првостепене пресуде, и то да је окривљени АА „Дана 3.05.2021. године... претњом да ће напасти на живот оштећеног ВВ угрозио његову сигурност, тако што му је упутио претњу: „Је ли дечко, мајмуне, да ми се склониш од деце јер ћу и руке и ноге да ти полозим, јел знаш наказо, ретарду смрдљиви“, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва битна законска обележја кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, које улази у састав продуженог кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика за које је он, поред осталог, оптужен и правноснажно оглашен кривим, па су стога супротни наводи браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

По налажењу Врховног суда, овако упућене претње окривљеног се не могу сматрати условним, како то неосновано у захтеву наводи бранилац окривљеног, већ представљају непосредну претњу нападом на живот и тело оштећеног. Ово са разлога што је окривљени критичном приликом оштећеном упутио озбиљну, директну и конкретну претњу да ће напасти на његов живот и тело, без икаквог услова, а која је несумњиво код оштећеног створила осећај страха и угрожености за сопствени живот односно телесни интегритет, а што је у конкретном случају довољно за постојање радње предметног кривичног дела.

Поред овога, поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, уз образложење да се побијане правноснажне пресуде заснивају на исказима сведока оштећених датим на записницима пред ОЈТ у Параћину, а који записници су сачињени супротно члану 300. став 1. и 6. ЗКП, јер је јавни тужилац ове сведоке испитао у одсуству окривљеног, који у овој фази поступка није имао браниоца и коме није упућен позив и обавештење о времену и месту испитивања сведока, нити је постојало одобрење судије за претходни поступак да се наведени сведоци испитају без присуства окривљеног, на који начин је, према ставу одбране окривљеном ускраћено право на испитивање сведока. Стога записници о испитивању ових сведока представљају незаконите доказе у смислу одредбе члана 16. став 1. у вези члана 84. ЗКП. Образлажући наведену повреду, бранилац указује на став тада Врховног касационог суда изражен у пресудама Кзз 1217/2017 од 07.12.2017. године и Кзз 334/2019 од 09.04.2019. године, а који став се, по ставу одбране, може применити и у конкретном случају.

И ове наводе захтева за заштиту законитости, браниоца окривљеног, Врховни суд оцењује као неосноване.

Истоветне наводе, бранилац окривљеног истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је, оцењујући ове наводе жалбе неоснованим, у својој пресуди, на страни 3., у другом пасусу, изнео јасне и довољне разлоге због којих налази да првостепена пресуда није заснована на незаконитим доказима, које разлоге овај суд у свему прихвата као правилне и на њих у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП упућује.

И по оцени овога суда, када се има у виду да су сведоци оштећени ББ и ВВ испитани на главном претресу одржаном дана 04.04.2022. године и 07.03.2023. године, у присуству окривљеног и његовог браниоца, којом приликом су изнели сва своја сазнања о догађајима у смислу њихове законске обавезе, а у оквиру сведочења и остали при исказима датим пред ОЈТ у Параћину, а окривљеном и браниоцу дата могућност да постављају питања оштећенима и стављају примедбе на њихове исказе, то је очигледно да је правноснажна пресуда заснована на исказима оштећених са главног претреса, чији саставни део су и њихови искази дати пред ОЈТ у Параћину, како су оценили и првостепени и другостепени суд, те се супротно наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног побијане пресуде не заснивају на незаконитим доказима.

Поред изнетог, Врховни суд налази да се у предметима тада Врховног касационог суда Кзз 1217/2017 од 07.12.2017. године и Кзз 334/2019 од 09.04.2019. године, на које се бранилац позива у овом предмету, не ради о истим процесноправним ситуацијама, имајући у виду да је у овом поступку, постојао предлог свих учесника у поступку па и браниоца окривљеног да се прочитају искази оштећених са главног претреса, коју могућност је првостепени суд искористио па се не може говорити о незаконитом поступању у извођењу доказа на главном претресу.

Сходно наведеном, Врховни суд налази да неосновано бранилац окривљеног указује да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које се указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, то је Врховни суд на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.

Председник већа-судија
Биљана Синановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић